

— Хубаво си намислилъ, братко, — нали сме едноименници. Ама моята работа не е до светия, който се вози на златна колесница по небето. Я какви ти сж тънки ржцетѣ. Пъкъ и гърба ти не е за товаръ. На моята неволя само магаренце може да помогне. Дотежа ми товара.

— Магаренце ли? Че да отида да ти поискамъ едно отъ дѣдо Господа.

— Ако можешъ, голѣмо добро ще ми направишъ, братко.

Свети Илия разпери крилата си, които покриваха като гуня раменетѣ и гърба му, плесна съ тѣхъ и се изгуби въ небето. Дѣдо Ильо дълго гледа подире му, сетне цъкна съ езикъ и си рече: „Голѣмо нѣщо е туй да си светецъ, брей! Ни дърва ти трѣбватъ, ни магаренце. Плесни съ крилата си — и право при дѣдо Господа. А ние проститѣ хора се тѣ-ѣ-ѣтримъ по земята и мѣкнемъ дърва на гърба си“...

Още не се начудилъ дѣдо Ильо, ето ти го и свети Илия: води не едно магаренце, а тѣкмо три. Не само

очитѣ, но и ушитѣ на дѣда Иля се засмѣха отъ радостъ. И какъ да не се засмѣятъ! То не бѣха три магаренца като всички магаренца по земята, а три жребчета. Гледа ги дѣдо Ильо и не може да имъ се нагледа. Въ чашка да ги изпиешъ — толкова хубави.